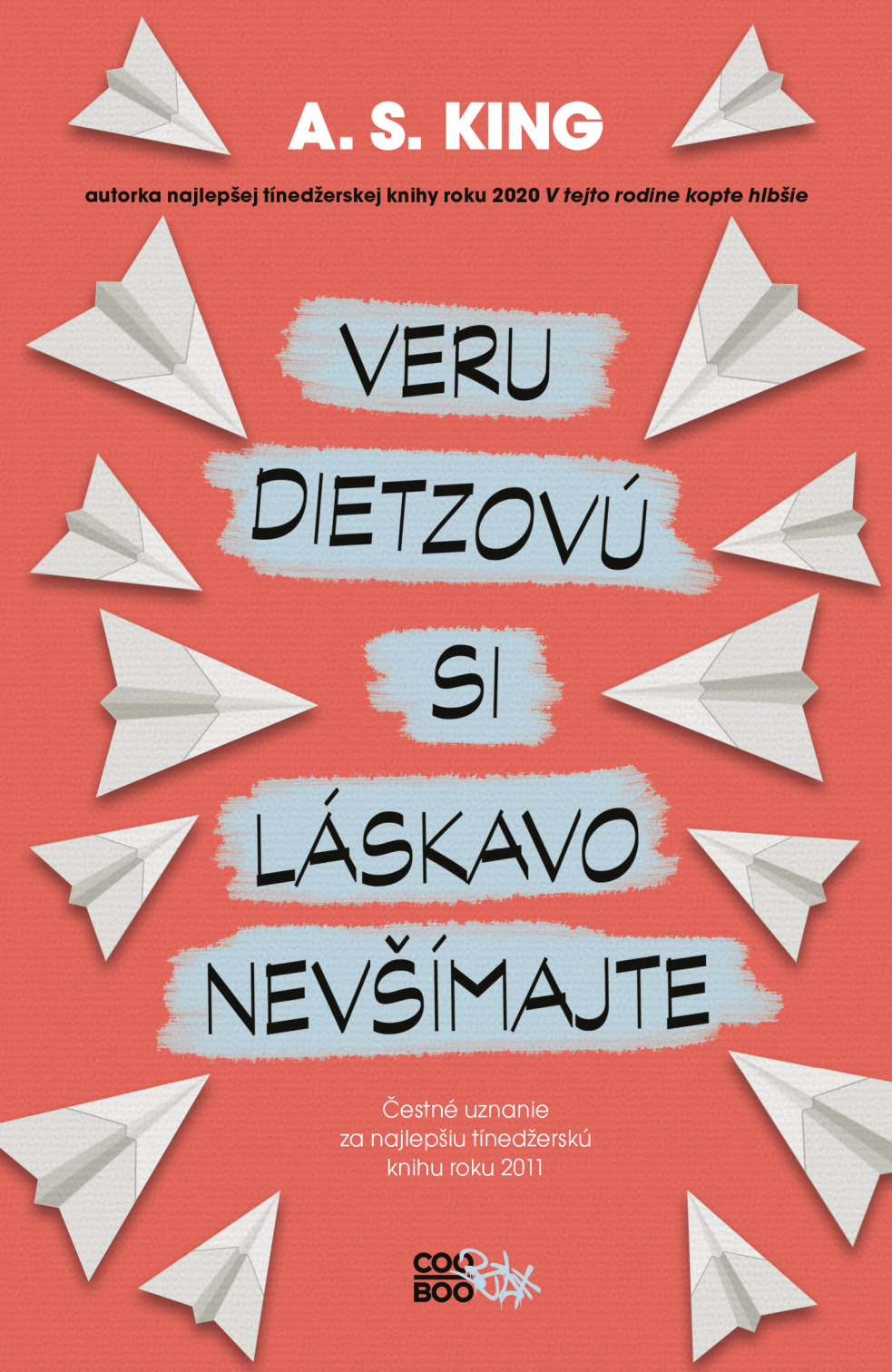

A. S. KING

autorka najlepšej tínedžerskej knihy roku 2020 *V tejto rodine kopte hlbšie*

VERU
DIETZOVÚ
SI
LÁSKAVO
NEVŠÍMAJTE

Čestné uznanie
za najlepšiu tínedžerskú
knihu roku 2011

**COOL
BOO**

Veru Dietzovú si láskavo nevšímajte

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

A. S. King

Veru Dietzovú si láskavo nevšímajte – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

VERU

DIETZOVÚ

SI

LÁSKAVO

NEVŠÍMAJTE

A. S. KING

**VERU
DIETZOVÚ
SI
LÁSKAVO
NEVŠÍMAJTE**

**Z angličtiny preložila
IVANA CINGELOVÁ**

Text copyright © 2010 A. S. King

This translation published by arrangement with Random House
Children's Books, a division of Penguin Random House LLC.

Translation © Ivana Cingelová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1810-3

ISBN e-knihy 978-80-566-1886-8 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-1887-5 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-1885-1 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

**Pre mojich rodičov, vďaka ktorým som spoznala
vývojové diagramy... a všetko ostatné.**

**Akú tvár si mal pred tým, ako sa narodili
tvoja matka a otec?**

zenový kóan

PROLÓG

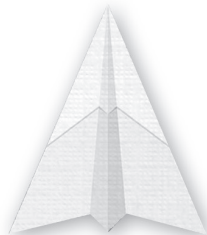
Pred smrťou som ukryl svoje tajomstvá do Starého duba.
Táto kniha je o mojej najlepšej kamoške Vere Dietzovej,
ktorá ich nakoniec našla.

Charlie Kahn
(uhorka vo Verinom Big Macu)

Povedať, že môj kamoš zomrel, je jedna vec.
Povedať, že so mnou môj kamoš vydržal a o päť mesiacov
nato zomrel, je druhá.

Vera Dietzová
(štvrtáčka na strednej a profesionálna doručovateľka pizze)

PRVÁ ČASŤ

POHREB

Kňaz vraví niečo o tom, že Charlie bol slobodná duša. Bol aj nebol. Bol slobodný, pretože vo vnútri bol otrokom strachu. Žil naplno, pretože vo vnútri umieral. Charlie pridával vnútorným rozporom na krásu.

Kňaz vraví niečo o tom, aký bol Charlie temperamentný a plný elánu. Predstavujem si Charlieho v bielej rakve, ako v jednej ruke drží servítku z McDonaldu, v druhej fixku a píše: „Povedzte tomu týpkovi, nech sa prestane pchať do môjho temperamentného bieleho zadku. Ani sme sa nepoznali.“ Predstavujem si, ako odkaz pokrčí a zje. Predstavujem si, ako siahla po svojom kovovom zapalovači a zažne ho, priamo tam v truhle. Pred očami mám uslzenú kongregáciu, ktorú zrazu zaujme stúpajúci dym unikajúci cez škáry.

Môžem nenávidieť mŕtveho chalana? Aj keď som ho kedysi milovala? Aj keď to bol môj najlepší kamoš? Môžem ho nenávidieť za to, že je mŕtvy?

• • •

Oco nechce, aby som po obrade šla na cintorín, ale nakoniec ho presvedčím, ideme spolu a on ma pritom drží za ruku, prvý raz, odkedy som mala dvanásť. Kňaz vraví niečo o tom, že sa vraciame do zeme presne tak, ako sme sa zo zeme zrodili, a ja cítim, ako sa mi tráva pod nohami ovíja okolo členkov a sťahuje ma dole. Predstavím si, ako Charlie v rakve prikyvuje, presvedčený, že všetko sa udialo presne podľa plánu Veľkého lovca. Predstavím si, ako sa smeje, keď ho navijak spúšťa do jamy. Počujem ho povedať: „Hej, Veer – nejaký chlapík s bradavicou na nose ma spúšťa do jamy, to nezažiješ každý deň, čo?“ Pozriem na chlapíka, ktorý obsluhuje navijak. Pozriem na trávu, ktorá mi zvierá nohy. Počujem, ako na rakvu s dutým zadunením dopadne hrst' hliny, zaborím si tvár do ocovho ramena a ticho plačem. Stále nemôžem uveriť, že Charlie je mŕtvý.

Na kare sme rozdelení do štyroch frakcií. Prvá z nich je Charlieho rodina. Pán a pani Kahnovci a ich rodičia (Charlieho starí rodičia) a Charlieho tety a strýkovia a sedem bratrancov a sesterníc. Patria sem aj starí rodinní priatelia a blízki susedia, takže s ocom skončíme tu. Oco, ktorý bez mamy na spoločenských udalostiach stále nevie, čo so sebou, sa ma v kostole a sále s karom štyridsaťsedemkrát spýta, či som okej. Ale on je na tom reálne horšie ako ja. Predovšetkým keď sa baví s Kahnovcami. Vedia, že poznáme ich tajomstvá, pretože žijeme vo vedľajšom dome. A vedia, že vieme, že to vedia.

„Úprimnú sústrasť,“ povie oco.

„Ďakujem, Ken,“ odpovie pani Kahnová. Je prvého septembra, vonku je horúco, a pani Kahnová má dlhé rukávy.

Obaja pozzru na mňa a ja otvorím ústa, že niečo poviem, ale nič zo mňa nevyjde. Mám taký strašný chaos v tom, čo by som mala cítiť, že sa hodím pani Kahnovej do náručia a pár sekúnd vzlykám. Potom sa pozbieram a chrbtom ruky si utriem mokré líca. Oco načrie do svojho saka a podá mi vreckovku.

„Prepáčte,“ zamrmlm.

„To je v poriadku, Vera. Bola si jeho najlepšia kamarátka. Musí to byť pre teba hrozne ťažké,“ upokojí ma pani Kahnová.

Nemá poňatia, ako veľmi je to ťažké. Jeho najlepšou kamoškou som nebola od apríla, keď so mnou totálne vydrbal a začal sa flákať s Jenny Flickovou a idiotskými Poškolákmi. Niečo vám poviem – ak si myslíte, že keď váš najlepší kamoš umrie, je to od neho podpásovka, vezmite si, aké to je, keď váš najlepší kamoš umrie po tom, ako s vami vydrbal. Takú podpásovku ste ešte nezažili.

Vpravo od rodinného kútika je kútik so známymi. Zmes susedov, učiteľov a deciek, ktoré s ním chodili na nejakú-tú hodinu samoštúdia. Pár deciek z detského bejzbalového tímu, kam chodil ako piatak. Opatrovateľka, ktorá nás ako malých strážievala a do ktorej bol Charlie neprestajne zamilovaný, prišla s mužom, za ktorého sa nedávno vydala.

Za kútikom so známymi postávajú dôležití ľudia. Všetci sú oblečení v čiernom. Kňaz sa rozpráva s riaditeľom školy, Charlieho rodinným doktorom a nejakými dvoma chlapíkmi, ktorých som v živote nevidela. Keď vybavíme úvodné karové záležitosti, jeden z kňazových pomocníkov sa pani Kahnovej spýta, či niečo nepotrebuje. Pán Kahn sa do toho vloží a odpovie namiesto manželky, príkro, a pomocník potom ľudí in-

formuje, že sú pripravené švédske stoly. Vlečie sa to, ale všetci sa nakoniec presunú k jedlu.

„Dáš si niečo?“ spýta sa oco.

Pokrútim hlavou.

„Isto?“

Prikývnem. Oco si vezme tanier a kydne naň nejaký šalát s tvarohom.

Na opačnej strane miestnosti je banda Poškolákov – Charlieho nových najlepších kamošov. Postávajú pri dverách a v skupinkách chodia von, zapáliť si. Veranda je posiatá ohorkami, aj keď tu majú jeden z tých bezdymových popolníkov v tvare presýpacích hodín. Nejaký čas blokovali východ, ale potom ich manažér sály požiadal, aby sa presunuli. Poslúchli a teraz obkolesujú Jenny Flickovú, akoby bola zúfalou vdovou, a nie dôvodom, prečo je Charlie mŕtvy.

O hodinu neskôr sa s ocom vezieme domov a on sa spýta: „Vieš niečo o tom, čo sa stalo v nedeľu večer?“

„Nie.“ Klamem. Viem.

„Pretože ak áno, musíš niečo povedať.“

„Hej. Povedala by som, keby som vedela, ale neviem.“ Klamem. Viem. Nepovedala by som. Nepovedala som. Nepoviem. Ešte nemôžem.

Po príchode domov sa osprchujem, pretože neviem, čo iné by som robila. Oblečiem sa do pyžama, aj keď je len pol ôsmej, a sadnem si dole v brlohu k ocovi, ktorý číta noviny. Ibaže neobsedím, takže prejdem do kuchyne, otvorím posuvné sklenené dvere a znova ich za sebou zavriem, zvonka. Na dvore je